

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **GlaxoSmithKline, s.r.o.**, IČ 48114057, se sídlem v Praze 4, Hvězdova 1734/26, zastoupeného Mgr.Jiřím Slavičkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 11/449, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví České republiky**, se sídlem v Praze 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 3.1.2013, č.j.: MZDR23617/2012, sp.zn.FAR:R8/2012

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky, odboru farmacie (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo změněno zčásti odůvodnění rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále též SUKL), ze dne 9.5.2012, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč za porušení povinností, stanovených v ustanovení zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru nebyl správním úřadem prvního stupně ani žalovaným odvolacím správním úřadem řádně v souladu se zásadou materiální pravdy, vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu, zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když skutečnosti, zachycené a obsažené ve spisovém materiálu, nemohou být dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí o porušení ustanovení § 5a odst.2 zákona o regulaci reklamy. Nebyly tak splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty podle ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy.

Žalobce namítl, že správní úřady obou stupňů se náležitě nevypořádaly v souladu se zákonem o regulaci reklamy a s přihlédnutím k rozhodovací praxi správních úřadů a soudů s požadovanými náležitostmi podle ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy, kdy je zcela nezbytné se výslovně vypořádat s kritérii závažnosti správního deliktu, způsobu spáchání správního deliktu, následky správního deliktu a okolnostmi, za nichž byl správní delikt spáchán. Při stanovení výše pokuty nebyly opětovně dodrženy zákonem požadované náležitosti podle ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy a stanovení výše pokuty nebylo podloženo nezbytnými důkazy a hodnotícími závěry.

Ke způsobu spáchání správního deliktu žalobce uvedl, že odůvodnění zhodnocení tohoto kritéria v napadeném rozhodnutí není dostatečné. Podle názoru žalobce by ze strany SUKL i žalovaného mělo být prokázáno, kolik návštěvníků předmětných webových stránek se závadným obsahem se seznámilo s obsahem informací o léčivých přípravcích Panadol Ultra tbl. a Panadol UltraRapide, tbl.eff., přičemž SUKL žádná zjištění neprováděl a žalovaný ve svém odůvodnění tutéž námitku žalobce považoval za nedůvodnou, když uzavřel, že postačí zjištění a zhodnocení komunikačního prostředku. Podle názoru žalobce nelze brát obsah internetových stránek jako jeden celek, ale je třeba zabývat se jednotlivými tvrzeními a proto je více než nezbytné zjišťovat, kolik návštěvníků daných webových stránek se s tím kterým obsahem seznámilo.

K následkům správního deliktu žalobce namítl, že tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí si vzájemně odporují. Není možné, aby spisový materiál neobsahoval jediný podklad pro hodnocení následku správního deliktu a zároveň bylo dané kritérium zjištěno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní úřady obou stupňů tak jednoznačně pochybily, když pro hodnocení kritéria následků daného správního deliktu nezjistily a neprovedly žádná zjištění ani důkazy. Za tohoto faktického stavu spisového materiálu není možné dané kritérium vůbec hodnotit, neboť jakékoliv hodnocení nemá žádný reálný poklad. Žalobce není povinen v dané věci navrhopvat důkazní prostředky ke zjištění či nezjištění možných následků, ale naopak je to správní úřad, kdo má zákonnou povinnost opatřit si veškeré podklady a informace v rozsahu nezbytném pro posouzení dané věci. Pokud správní úřad neopatřil pro posouzení konkrétního kritéria žádné důkazní prostředky, pak není možné dané kritérium vůbec hodnotit, neboť takovým postupem dochází k poškození práv účastníka řízení a k jednoznačnému porušení zákona.

K okolnostem, za nichž měl být správní delikt spáchán, žalobce namítl, že žalovaný vůbec nehodnotil skutečnost, že žalobce ihned po upozornění reklamou z internetových stránek stáhl, neboť ve spise k tomu není žádný důkazní prostředek a vzhledem k značné době, která uplynula od údajného protiprávního jednání, již není možné toto tvrzení prokázat. Žalobce však zajistil veškeré nezbytné důkazní prostředky pro posouzení dané věci a pro posouzení případné výše pokuty, proto nemůže být v současné době k tíži žalobce, že správní úřady obou stupňů takto v rámci předcházejícího správního řízení nečinily. Žalobce je tak nečinností správních úřadů poškozen, neboť uvedené skutečnosti mohly být považovány za výraznou polehčující okolnost. Správní úřady si tak neopatřily veškeré nezbytné podklady pro posouzení tohoto kritéria pro stanovení výše pokuty a porušení zákona nastalo k tíži žalobce.

Žalobce namítl, že náležité zjištění skutečného stavu věci v rámci správního řízení je povinností správních úřadů a nikoli žalobce. Nedostatečně konkrétní a neprokazatelné zjištění stavu věci nemůže být přičítáno k tíži žalobce. Několikrát opakovaný závěr žalovaného, že

žalobce mohl v průběhu řízení sám prokazovat určité skutečnosti, se žalobci jeví jako nesprávný. Toto právo žalobce mohl, ale nemusel využít, přičemž povinnost zjištění skutkového stavu vyplývá přímo ze zákona a nejde o povinnost, která by dopadala na žalobce jako účastníka řízení, ale na příslušný správní úřad. Správní úřad také neinformoval žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí a tím nebylo žalobci v souvislosti s ustanovením § 36 odst.3 správního řádu umožněno seznámit se ve stanovené lhůtě se shromážděnými podklady, sdělit svá stanoviska k shromážděným podkladům. Tím byl porušen zákonem daný postup pro správní řízení a žalobce byl poškozen na svých právech jako účastník řízení. Rozhodnutí ohledně určení výše pokuty je nepřezkoumatelné, neboť závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí nevycházejí ze skutkového stavu zjištěného v rámci správního řízení, ani z podkladů shromážděných v rámci správního řízení.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že s názorem žalobce nesouhlasí. Zjišťování skutkového stavu je v obecné rovině - s ohledem na povahu řízení o správním deliktu - věcí správního úřadu, což však nevylučuje součinnost účastníka řízení. Správní úřad určuje v souladu se zásadou materiální pravdy, jaký je nezbytný rozsah vyhledávací činnosti. Ustanovení § 2 správního řádu v odstavci 4 uvádí, že správní úřad dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Je tedy zřejmé, že veřejným zájmem může být v konkrétní situaci celá řada skutečností. Právě konflikt různých veřejných zájmů je ústředním bodem správního řízení. Má-li však účastník řízení za to, že zde existuje okolnost, která by v konkrétním případě způsobila, že převáží jiný veřejný zájem, než které favorizoval správní úřad, je nezbytné, aby toto své tvrzení v souladu s ustanovením § 52 správního řádu adekvátně podložil.

Žalovaný se domnívá, že při aplikaci ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy je třeba vycházet ze smyslu daného ustanovení a v rámci řízení není nutné vypořádat se s kritérii demonstrativně vymezenými v zákoně o regulaci reklamy, které jsou v daném případě nerelevantní z hlediska posuzovaného deliktního jednání.

Požadavek žalobce, aby správní úřad prokázal, kolik osob se seznámilo s konkrétní informací na internetových stránkách, je zcela iracionální. Takový důkaz je z hlediska správního úřadu neproveditelný. Nejspíše by bylo možné v určitém omezeném rozsahu zjistit počet osob, které předmětné internetové stránky navštívily, nicméně tato zjištění by s ohledem na faktickou nemožnost prokázat, že tyto osoby se se závadným obsahem rovněž seznámily, nemělo žádnou reálnou vypovídací hodnotu. Pro vyhodnocení způsobu spáchání správního deliktu podle názoru žalovaného zcela postačuje posouzení média, které bylo využito k šíření daného materiálu, neboť to umožňuje, aby se se závadným obsahem seznámil široký okruh osob.

Vypořádání následků deliktního jednání je možné pouze v případě, kdy je zde třeba usuzovat na jiný než skutkovou podstatou vyžadovaný následek. Předmětný správní delikt je svou povahou ohrožovací, postačuje tedy, dojde-li jednáním k ohrožení chráněného zájmu. Toto ohrožení představuje jeden ze znaků skutkové podstaty (objektivní stránka) a nelze jej tak znovu hodnotit jako polehčující či přitěžující okolnost. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl zjištěn ani proveden žádný důkaz či zjištění. V daném případě není možné skutečnost, zda došlo či nedošlo k těžšímu následku, prokázat řádným a reálně dohledatelným důkazem. Je-li chráněným zájmem zájem na ochraně veřejného zdraví či zdraví pacientů, muselo by být prokázáno, že daným jednáním (či v přímé souvislosti s ním) došlo nebo

nedošlo k poškození zdraví konkrétního pacienta anebo pacientů. Takový důkaz je však podle názoru žalovaného s ohledem na obecnou problematiku faktické i právní kauzality nemožný.

Skutkový stav byl ze strany správních orgánů zjištěn pro účely předmětného řízení dostatečně. Je na místě nesouhlasit s názorem žalobce, neboť i podle konstantního názoru správních soudů je v případě řízení o jiném správním deliktu povinností jeho účastníka, aby skutečnosti, které tvrdí, také prokázal. Žalobce od počátku tvrdil, že předmětnou reklamu z internetových stránek stáhl okamžitě poté, co byl na její závadnost upozorněn ze strany ústavu. Na požádání žalobce však toto své tvrzení nebyl schopen žádným způsobem doložit. Ani ústav, ani žalovaný nebyli schopni k danému tvrzení žalobce opatřit řádný relevantní důkaz, tedy tato skutečnost nemohla být v rámci stanovení výše sankce jakkoli zhodnocena.

Námítka žalobce, že ze strany ústavu nebyl v rámci nového řízení (po vrácení věci) žalovaným informován o ukončení zjišťovacích podkladů pro rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 správního řádu, je irelevantní. Při interpretaci právních norem je třeba vycházet z jejich účelu a racionálního smyslu. Spisový materiál nebyl po vrácení věci doplněn o jiné podklady než o ty, které poskytl sám žalobce, proto zde nebyl důvod postupovat podle ustanovení § 36 odst.3 správního řádu, což umožňuje i stávající judikatura, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2004, č.j. 7As 40/2003 – 61, dostupný na www.nssoud.cz.

Žalovaný shrnul, že námitky žalobce jsou účelové. Po celou dobu předmětného správního řízení nebylo sporu o tom, že předmětná reklama byla na internetových stránkách umístěna a že tato byla v rozporu se zákonem o regulaci reklamy. Žalobce tyto skutečnosti nepopírá, pouze tvrdí, že relevantní ustanovení zákona o regulaci reklamy neporušil, neboť se daného skutku dopustil omylem. Vzhledem k tomu, že odpovědnost právnických osob je obecně konstruována na objektivním principu, nemá tato skutečnost pro posouzení, zda byly v daném případě naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, vůbec žádný význam. Žalobce se domáhá úrovně dokazování jednotlivých demonstrativních kritérií v rozsahu, který překračuje racionální požadavky kladené na správní orgány jak zákonem o regulaci reklamy, tak správním řádem, přitom zcela popírá, že i v daném typu řízení jej ohledně jeho vlastních tvrzení stíhají obdobné povinnosti jako správní úřad, tedy svá tvrzení odpovídajícím způsobem prokázat.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž poukázal na to, že zákonem o regulaci reklamy je jednoznačně stanoveno, jakými kritérii se musí správní úřad v rámci rozhodnutí o udělení výše pokuty zabývat. Není tedy možné odůvodnit výši pokuty pouze s ohledem na jedno či dvě daná kritéria a zbylými kritérii se v rámci odůvodnění rozhodnutí o výši pokuty vůbec nezabývat. Stanovení výše pokuty nebylo v daném případě nikterak podloženo nezbytnými důkazy a hodnotícími závěry. S odůvodněním kritéria způsobu spáchání správního deliktu žalobce zásadně nesouhlasí a spatřuje v něm porušení zákona, zejména ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy a porušení principu materiální pravdy podle ustanovení § 3 správního řádu. Obdobně žalobce nesouhlasí ani s odůvodněním kritéria následku spáchání správního deliktu, když správní úřad musí vždy a bez výjimky uvést příslušné skutečnosti, které pod jednotlivé kritéria podřadil a jak je vyhodnotil. Zároveň je povinen uvést příslušné důkazy pro prokázání jím zjištěných skutečností k jednotlivým kritériím. Náležitě zjištění skutečného stavu věci v rámci správního řízení je povinností správních orgánů a nikoli žalobce. Za tohoto předpokladu nemůže být nedostatečné konkrétní a neprokazatelné zjištění stavu věci přičítáno k tíži žalobce.

V kontextu s uvedeným zákonným předpokladem správního řízení se jeví jako nesprávný několikrát opakovaný závěr žalovaného, že žalobce mohl v rámci průběhu řízení sám prokázat určité skutečnosti. K tomu žalobce podotýká, že toto právo mohl, avšak nemusel využít, přičemž povinnost zjištění skutkového stavu vyplývá přímo ze zákona a nejedná se o povinnost, která by dopadala na žalobce jako na účastníka správního řízení, ale na příslušný správní orgán.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 11.3.2014 zástupce žalobce odkázal na text podané žaloby a výše zmíněné repliky. Shromážděné důkazy nepostačují pro závěr o tom, že byly splněny zákonem stanovené podmínky, za nichž lze uložit pokutu v té konkrétní výši, jaká byla stanovena. Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání namítl, že žalobní body jsou neurčité, opakují zcela ty důvody, které žalobce uváděl již v odvolání a žalovaný odvolací správní úřad se s nimi dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že nepochybil, řádně se vypořádal s odůvodněním výše pokuty a podle jeho názoru tato může být považována až za mírnou.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Oznámením ze dne 1.9.2010 zahájil Státní ústav pro kontrolu léčiv s žalobcem a se společností OGILVY ONE a.s. správní řízení pro důvodné podezření ze spáchání správního deliktu, uvedeného v ustanovení § 8a odst. 2 písm.g) zákona o regulaci reklamy. Toho se měl žalobce dopustit tím, že porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 5a odst.2 písm.a) zákona o regulaci reklamy tím, že jako zadavatel uvedl na webových stránkách www.malypacient.cz, v sekci „produkty“ reklamu na léčivý přípravek Panadol Ultra tbl. a léčivý přípravek Panadol UltraRapide tbl. eff., zaměřenou na širokou veřejnost, ačkoliv se jedná o léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán pouze na lékařský předpis.

Žalobce podal k předmětu zahájeného správního řízení dne 9.9.2010 písemné vyjádření, v němž poukázal na to, že informace o léčivých přípravcích Panadol Ultra a Panadol UltraRapide byly na internetových stránkách www.malypacient.cz umístěny ode dne 20.3.2008 do dne 13.11.2009, kdy byly neprodleně po doručení výzvy ústavu, kterou účastník řízení obdržel v souvislosti s prošetřováním reklamy, z dané webové stránky staženy. Žalobce uvedl, že se jednalo o omyl, neboť na stránkách jsou uveřejňovány informace výhradně o volně prodejných léčivých přípravcích. Prodeje těchto léčivých přípravků nebyly ovlivněny mylným zařazením těchto léčivých přípravků mezi ostatní volně prodejné léčivé přípravky.

Dne 30.9.2010 předložil žalobce správnímu úřadu přehled prodejů produktu Panadol a uvedl, že z něho jasně vyplývá, že omyl nijak neovlivnil prodeje léčivých přípravků Panadol Ultra a Panadol UltraRapide.

Rozhodnutím ze dne 21.10.2010 uložil Státní ústav pro kontrolu léčiv žalobci pokutu ve výši 100.000,-Kč a vůči společnosti OGILVY ONE a.s. správní řízení pro odpadnutí důvodu zastavil, když obsah předmětných rubrik na www.malypacient.cz nebyl zpracován a připraven touto společností.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutím ze dne 7.4.2011, jímž napadenou část rozhodnutí SUKL ze dne 21.10.2010 zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu správnímu úřadu prvního stupně

k novému projednání. Odvolací orgán shledal pochybení správního úřadu, neboť část odůvodnění, zabývající se právě výší pokuty, nesplnila podmínky stanovené ustanovením § 8b odst. 2 zákona o regulaci reklamy.

Správní úřad prvního stupně znovu provedl posouzení kritérií uvedených v ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy a po novém projednání vydal dne 31.5.2011 nové rozhodnutí, kterým účastníku řízení za správní delikt uvedený v ustanovení § 8a odst.2 písm.g) zákona o regulaci reklamy uložil pokutu ve výši 80.000,- Kč a stanovil mu povinnost k náhradě nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.6.2011 další včasné odvolání, v němž namítal, že ústav se nedostatečně vypořádal s podmínkami ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy, když není zřejmé, které skutečnosti hodnotil a podřadil pod kritérium závažnosti správního deliktu a dopustil se porušení procesního pochybení, když neinformoval odvolatele o tom, že ukončil sběr podkladů pro vydání nového rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst.3 správního řádu.

O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 14.11.2011, jímž napadené rozhodnutí ústavu zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání z důvodů, že pochybení v části odůvodnění, zabývající se výší pokuty, nesplňuje podmínky stanovené ustanovením § 8b odst. 2 zákona o regulaci reklamy.

Po druhém vrácení věci k novému řízení Státní ústav pro kontrolu léčiv znovu provedl projednání věci a posoudil kritéria, uvedená v ustanovení § 8b odst.2 zákona o regulaci reklamy a dne 9.5.2012 vydal další rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 80.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce znovu odvolání, v němž namítal, že správní úřad se nedostatečně vypořádal se zákonem stanovenými kritérii a stanovení výše pokuty nepodložil nezbytnými důkazy, nedostatečně se vypořádal s pokyny odvolacího orgánu týkajícími se stanovení a odůvodnění výše uložené pokuty.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3.1.2013, jímž podle ustanovení § 90 odst.1 písm.c) správního řádu změnil zčásti odůvodnění a podle ustanovení § 90 odst.5 správního řádu ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil jako správné.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadených rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 5a odstavce 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, nesmí být předmětem reklamy zaměřené na širokou veřejnost humánní léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán pouze na lékařský předpis.

Podle ustanovení § 8a zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako zadavatel poruší podmínky

stanovené pro obsah reklamy v ustanovení 5a odst.2.

Podle ustanovení § 8b zákona o regulaci reklamy právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy byl spáchán. Správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednávají orgány dozoru podle své působnosti stanovené v ustanovení § 7 tohoto zákona. Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby³⁴⁾ nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

V nyní posuzované věci nebylo sporu o tom, že jednáním žalobce došlo k naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu. Námitky žaloby výlučně směřují do odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k výši stanovené a žalobci uložené pokuty.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, č.j. 8As 5/2005 - 53, dostupný na www.nssoud.cz).

Mezi tyto principy správního rozhodování přitom podle Nejvyššího správního soudu patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.

Městský soud v Praze považuje za vhodné předeslat, že skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 8a odstavec 2 písm.g/ zákona o regulaci reklamy umožňuje uložit pokutu až do výše 2.000.000,- Kč. Od tohoto rozmezí se tak odvíjí určitá obtížnost zdůvodnit zcela konkrétní výši ukládané pokuty. Soud však má za to, že v nyní posuzované věci se správní úřad zabýval všemi hledisky stanovení výše pokuty tak, jak jsou stanoveny v zákoně, i těmi hledisky, která nastínil ve svých podáních účastník správního řízení. Žalobními námitkami se prolíná argument žalobce o tom, že v důsledku jeho jednání nedošlo (či nebylo zjištěno a prokázáno) k poškození zdraví konkrétního návštěvníka webových stránek. Soud však zastává názor, že tento následek skutková podstata správního deliktu vůbec nepředpokládá. Následkem je porušení zákona, v dané věci tedy byla uveřejněna reklama na výrobek, u něhož je tato reklama zákonem zakázána.

Jednotlivá hlediska, která přicházela v úvahu pro posouzení výše uložené pokuty, byla žalovaným odvolacím úřadem hodnocena dostatečně. Je zřejmé, že v případě, kdy je

rozhodnutím správního úřadu v rámci tzv. správního trestání řešena konkrétní skutková podstata a kritéria pro uložení pokuty jsou právním předpisem stanovena obecně, je na správním orgánu, aby se zabýval těmi hledisky, které přicházejí vůbec v úvahu pro posouzení toho kterého případu uložení pokuty. Pokud jde o hledisko, které v onom konkrétním případě na výši uložené pokuty vliv mít nemůže, je nutno, aby se o této skutečnosti správní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil, ale nemusí být žádným dalším formálním procesním postupem vyvráceno nesouhlasné a odlišné stanovisko účastníka řízení.

Rozhodnou skutečností pro určení výměry pokuty za porušení zákona o regulaci reklamy je závažnost správního deliktu a způsob jeho spáchání. Jde o neurčité právní pojmy, přičemž naplnění jejich obsahu je úkolem správního úřadu v rámci správního uvážení. Zákonodárce přitom zcela jasně a výslovně stanovil, co tuto závažnost vymezuje a k čemu musí správní úřad přihlídnout vždy. Jde konkrétně o způsob spáchání správního deliktu; jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Správní úřad může nad rámec kritérií uvedených v zákoně přihlídnout i k jiným okolnostem, pokud jsou svojí povahou podstatné pro posouzení závažnosti správního deliktu, a které by s ohledem na skutkové okolnosti konkrétního případu mohly být kvalifikovány jako polehčující či přitěžující. Takovýto postup odpovídá obecné trestněprávní zásadě individualizace trestu, respektive trestní sankce, jejímž smyslem je, aby co nejvíce odpovídala okolnostem případu, jinými slovy, aby byla co nejvíce „spravedlivá“. Případné zohlednění těchto kritérií opět spadá do rámce správního uvážení příslušného správního orgánu. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 106/2012 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). Je-li výsledná výše uložené sankce primárně věcí správního uvážení správního úřadu, omezuje se soudní přezkum pouze na hodnocení, zda je závěr správního úřadu dostatečně odůvodněn a zda nevybočuje z mezí správního uvážení, tj. zda úvahy neodporují právním předpisům, spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo nejsou jinak vadné.

V rámci hodnocení způsobu spáchání deliktu byla přičtena k tíži žalobce předchozí delikt ní jednání žalobce. Skutečnost, že žalobce v rámci šetření případu porušení zákona spolupracoval se správním úřadem a poskytl veškeré požadované informace, byla přičtena žalobci v jeho prospěch. Jelikož následky nebyly prokázány, jednalo se o nebezpečí hrozící, což je vlastní součástí skutkové podstaty uvedeného správního deliktu a pouhá možnost ohrožení pacientů může být nepochybně považována za škodlivý následek, což svědčí v neprospěch žalobce. Zásada přiměřenosti nebyla porušena, když uložená pokuta ve výši 80.000,- Kč může být považována za pokutu při spodní hranici zákonné sazby, jestliže horní hranice zákonné sazby u předmětného deliktu činí 2.000.000,- Kč.

Z uvedeného je patrné, že správní úřady obou stupňů hodnotily všechna zákonná kritéria podle ust. § 8a zákona o regulaci reklamy a pokuta byla uložena v rámci zákonné sazby. Úvahy zejména správního úřadu prvního stupně jsou vyčerpávající a nijak nevybočují z mezí správního uvážení stanovených zákonem. Městský soud v Praze neshledal rozpor těchto úvah s právními předpisy, spisem, skutkovými zjištěními ani zásadami logického myšlení. Konkrétní výši 80.000,- Kč určily správní orgány v rámci jejich správního uvážení, přičemž nedošlo k vybočení z jeho mezí. Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 80.000,- Kč a nikoliv například ve výši 95.000,- Kč. Podstatou správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, že výše pokuty byla uložena v zákonném rozmezí a řádně zdůvodněna, bylo

přihlédnuto ke všem zákonným hlediskům a úvahy žalovaného se pohybují v mezích správního uvážení.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože vzal v úvahu skutečnost, že žalovaný se jednotlivými hledisky uložení konkrétní výše pokuty podrobně a dostatečně zabýval. Následně uplatněné námitky žalobce soud shledal nedůvodnými a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.března 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu